

1

Ze hoort de regen eerder dan dat ze hem voelt. Een licht getik op de bladeren van de bomen, zo subtiel dat je bijna twijfelt of het wel begonnen is. Tezamen met een windvlaag die klinkt als een zucht kondigt de bui het einde van een warme dag aan.

Er trekt een rilling over Nadines huid. Ze heeft geen jas bij zich. Vanochtend, toen ze de deur uitging, wees niets erop dat het zou gaan regenen. Het was een warme dag in mei, de twaalfde op rij.

Mooi weer went snel. Ze wil niet dat de zomerse warmte ophoudt, dat ze het zal moeten doen zonder de zon die ze als vanzelfsprekend is gaan beschouwen, en dat haar gebruide huid onder lagen kleding zal schuilgaan.

Ze woont met haar dochter in Leiden, in een gezellige, groene woonwijk. Vanaf de redactie van het *Leidsch Dagblad*, waar ze als journalist voor de kunstpagina werkt, is het tien minuten fietsen.

Al houdt ze veel van de journalistiek, een fulltimebaan is weleens lastig te combineren met de zorg voor haar dochter. Het is niet makkelijker geworden nu Mariëlle in de puberteit zit. Integendeel zelfs.

Nog voor het harder gaat regenen, slaat Nadine de straat in waar ze woont. Manoeuvrerend door de smalle steeg achter het huizenblok rijdt ze door tot aan de achtertuin. Mariëlles fiets ligt op de grond en verspert de doorgang. Nadine zet hem in de schuur, duwt daarna haar eigen rijwiel naar binnen en gaat via de keukendeur haar huis binnen.

My home is my castle, zeggen de Engelsen en Nadine zou

het niet beter kunnen uitdrukken. Ze woont op een hoek, waardoor de tuin groter is dan de meeste andere in deze wijk, en de kleurrijke, *English cottage*-achtige uitstraling geeft haar altijd een vakantiegevoel. Zowel de tuin als het huis verwelkomen haar, brengen haar tot rust. In de kleine maar gezellige keuken valt rond deze tijd de avondzon met een warm, gouden licht naar binnen, en de felrode bank in de zitkamer nodigt uit om even neer te ploffen.

Neuriënd loopt Nadine van de keuken naar de woonkamer en raapt in de gang de post van de mat. 'Ik ben thuis!' roept ze onder aan de trap. Dreunende muziek is het antwoord. Bladerend door haar post loopt ze door naar de keuken en zet water op.

De rekeningen en het reclamemateriaal gooit ze op het aanrecht. Terwijl de waterkoker zijn werk doet, gaat ze naar haar werkkamer om haar pc op te starten.

Werkkamer is een groot woord voor het hokje waar net genoeg plaats is voor een tafel met computer, een boekenkast, een kastje met een printer erop en een klein beetje loopruimte. Terwijl de pc zoemend tot leven komt, schenkt Nadine het water op in de keuken. Even later schuift ze achter haar computer, klikt Outlook aan en haalt nippend van de hete thee haar e-mail op. Intussen bladert ze door het pak papier dat naast haar toetsenbord ligt. Meer dan honderdvijftig pagina's tekst, het resultaat van een jaar hard werken.

Op haar achtste begon ze aan haar eerste boekje. Eigenlijk was het een kort verhaal, want meer dan een paar bladzijden telde het niet, maar ze voorzag het van een zelfgetekend omslag en een flaptekst met aanbevelingen, en noemde het een boek.

Haar hele middelbareschooltijd bleef Nadine schrijven, ervan overtuigd dat ze ooit een beroemd schrijfster zou worden. Ze vertelde niemand over haar droom, maar bestookte uitgeverijen met haar werk. Alles wat ze opstuurde, kreeg ze met dezelfde vaart weer terug. Ze was te jong, te onervaren, niet goed genoeg. Dat stond niet in de standaard afwijsbrieven, maar ze leerde tussen de regels door te lezen.

Ieder ander zou allang afgehaakt zijn, zeker op die leeftijd, maar Nadine raakte alleen maar vastbeslotener dat het haar wél ging lukken. En omdat ze zoveel schreef en las, maakte ze inderdaad progressie.

Nadat ze haar havodiploma had gehaald ging ze naar de School voor Journalistiek. Een logische keuze, maar hoe leuk Nadine haar studie en later haar werk ook vond, ze vond er niet genoeg voldoening in. Schrijfster wilde ze worden, de journalistiek was tweede keus. Een goede tweede, maar toch. Steeds stuurde ze manuscripten in, maar telkens werd ze afgewezen. Uiteindelijk besloot ze een schrijfcursus te gaan volgen.

Met de kennis die ze daar opdeed, zette Nadine zich opnieuw aan het werk. Al was ze nog zo moe, ze verplichtte zichzelf iedere dag een stukje te schrijven. Iedere keer als ze achter haar computer plaatsnam, leken de woorden als vanzelf van het toetsenbord op het beeldscherm te springen. Of het goed werd wist ze niet, maar dit boek hield haar stevig in zijn greep. Dat zou genoeg moeten zeggen, maar het verzoek van

Froukje, haar cursusleidster, om het te mogen lezen maakte Nadine weer onzeker. Dat ze het verhaal zelf met zoveel plezier schreef, wilde nog niet zeggen dat ze anderen er een genoeg mee deed.

Gelukkig vond Froukje het een boek met frisse personages en een goede spanningsopbouw en plot. Wat niet wegnam dat er nog wel wat aan verbeterd kon worden.

Daar is ze nu druk mee bezig en hoe dichterbij het laatste hoofdstuk komt, hoe meer haast ze krijgt. Deze keer móét het lukken.